

Bækgaard: Saavel den højtærede Indenrigsminister som det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) har jo været noget inde paa de Forhandlinger, der i sidste Samling blev ført i Udvalget, og det har jeg heller ikke det mindste imod at gaa lidt ind paa, skønt det ikke skal være mange Bemærkninger, jeg skal fremsætte derom. Den højtærede Minister udtalte en Beklagelse eller noget i den Retning over, at mine Udtalelser var formelt villige, men dog i Realiteten afvisende. Jeg kan ikke erkende, at de i Realiteten var afvisende. Under de Forhandlinger, der blev ført i Fjor i Udvalget, var vi jo enige om de to Hovedformaal, vi skulde stille imod, nemlig at forbedre Stillingen lidt for de vanskeligst stillede og saa beskære lidt foroven, hvor man bedst kunde taale det, og vore Undersøgelser viste, at det kunde meget godt lade sig gøre at komme de vanskeligst stillede til Hjælp og endda komme noget ned med Totaludgiften. Spørgsmaalet var, hvor meget vi skulde lægge paa for at forbedre Stillingen. Derfor kan jeg ikke indse, at det at pege paa, at det nu er mere nødvendigt at tage Kronens Købevne i Betragtning, er at vise, at man ikke vil være med til at forbedre Kaarene for de vanskeligst stillede, saa meget mindre som Ministeren netop udtalte, at det afgørende jo er, hvad man faar for Kronen; det er ikke, hvor mange Kroner man faar, men hvor meget af det, de gamle trænger til, der kan købes for en Krone, og det er der al Grund til ogsaa at tage i Betragtning. Derfor kunde vi meget godt naa det Maal, vi alle er enige om at stræbe henimod, og endda komme nedad med Udgifterne. Vort Parti er villigt til en Realitetsbehandling, som tager Sigte paa det.

Endelig skal jeg gøre en enkelt Bemærkning til det ærede 4de Medlem for 1ste Kreds (Henriette Crone) — den har nogen Forbindelse med dette. Det ærede Medlem udtalte, at Stillingen var jo blevet forringet en hel Del, den Gang vi gik bort fra Alderdomsunderstøttelsen over til Aldersrenten. Vi var noget inde paa det samme Spørgsmaal i Fjor. Da hævdede jeg, at flere havde faaet Stillingen forbedret end forringet. Det blev fremhævet af Ministeren, at det havde vi ikke noget Tal for, det kunde vi slet ikke bevise. Det havde vi nu imidlertid, men jeg var ikke den Gang opmærksom paa, at vi havde en Statistik, der beviste det. Det viste sig efter den, at kun 36 pCt. havde faaet Forskelskhjælpen, altsaa betydeligt under Halvdelen. Det ærede Medlem siger nok, at

det var op imod Halvdelen, idet der var kommet 15 pCt. nye til. Men af de 15 pCt. repræsenterer en ikke ubetydelig Del den normale Tilgang, som vi altid faar, enten vi har den ene eller den anden Lov. Det var i alt Fald betydeligt under Halvdelen, der blev ringere stillet.

Det er kun disse Bemærkninger, jeg har at gøre, idet jeg ikke finder Anledning til at komme dybere ind paa Enkelthederne, da vi jo er enige om, at Forhandlingen skal fortsættes i et Udvalg.

Henriette Crone: Til Trods for de Udtalelser, som er kommet fra Venstres og det konservative Folkepartis Ordførere, tror jeg paa, det skal lykkes os i Udvalget at naa til et Resultat, og jeg bygger navnlig min Tro paa, at hvis vi ikke bliver enige om Resultatet, vil den Lov, som nu gælder, løbe videre, saaledes som jeg allerede sagde i min Tale før. Der vil altsaa ingen Formindskelse indtræde i Udgifterne udover den, som sker i Henhold til Bestemmelserne om Nedgang i Dyrtidstillæg og — som Ministeren sagde — atter til næste Aar, naar Forskelskhjælpen gaar ned. Man vil altsaa, hvis vi ikke naar til Enighed om noget, komme til at staa overfor det, at man har en Lov, som efter alle Partiers Mening indeholder Urimeligheder, idet Folk, som er forholdsvis velstillede, faar Understøttelse fra Stat og Kommune, medens andre, som er meget daarligt stillede, faar en meget ringe Hjælp. Desuden bygger jeg mit Haab om, at det skal lykkes at naa til et Resultat, paa Pressens Udtalelser, thi Pressen skulde jo dog være et Udtryk for, hvad der menes i Befolkningen, og efter Pressen at dømme synes der at være en meget stor Trang i Befolkningen til at komme de daarligst stillede Aldersrentenydere til Hjælp.

Saa har jeg lige en Bemærkning til den ærede konservative Ordfører, som beroligede sin Samvittighed med, at selv om vi ikke fik Loven vedtaget i Fjor, saa vilde den gældende Ordning alligevel ikke komme til at løbe et Aar længere, end det havde været nødvendigt. Jeg kan nu desværre ikke yderligere berolige det ærede Medlems Samvittighed; thi det er saaledes, at Lovforslaget i Fjor blev fremsat her i Tinget den 8. Oktober; der var altsaa endda meget rigelig Tid til, at man havde kunnet opnaa at faa det vedtaget baade her og i det andet Ting. Nu mener det ærede Medlem, at vi vil nemt i Aar kunne faa Loven vedtaget inden 1. Januar, men det havde vi vel ogsaa kunnet i Fjor, og jeg vil rigtignok hævde, at det var en Forudsætning, at Loven skulde